

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: C.X.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem Ch., O. 164/24, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2016, čj. MV-4465-6/SO-2016,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 22. 10. 2015, čj. OAM-11672-22/DP-2015, kterým byla dle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému

pobytu a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebyla prodloužena, neboť žadatel v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem.

[III] Žaloba

Žalobce se domníval, že žalovaný správní orgán porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporovalo požadavkům na odůvodnění rozhodnutí obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu (žalovaná se v rozhodnutí zabývala pouze popisem případu a citováním paragrafů, přičemž samotné odůvodnění rozhodnutí naprosto jednoznačně nedosahovalo požadavků pro vydání rozhodnutí, stanovených zákonem) a zároveň bylo v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy § 89 odst. 2 správního řádu. Zároveň byl žalobce přesvědčen, že v tomto smyslu žalovaná opomenula zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Nebylo též možné přehlédnout, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, bylo v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců a při vydání těchto rozhodnutí byla správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti (§ 2, 3 a 4 správního řádu).

Žalobce předně namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odvoláním účastníka řízení. Dle tohoto odvolání právní zástupce považoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nezákonné především proto, že k závěru o porušení právních předpisů v uplynulých 5 letech nebyly splněny zákonné podmínky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že porušení právní povinnosti se měl žadatel dopustit svojí výpovědí, kdy uváděl skutečnosti, které byly dle názoru správního orgánu I. stupně v rozporu se skutečným stavem věci, kdy tímto jednáním porušil povinnost vyplývající z ustanovení § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti považoval žalobce za nutné uvést, že zákon o pobytu cizinců upravuje v § 156 odst. 1 písm. i) postih za přestupek v souvislosti s porušením § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a proto je porušení povinnosti dle § 103 písm. c) citovaného zákona přestupkem. Tento závěr je pak významný pro ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 4 správního řádu, dle kterého jestliže vydání rozhodnutí závisí na řešení předběžné otázky, k jejímuž řešení je správní orgán příslušný [§ 165 písm. l) zákona o pobytu cizinců], je třeba o této otázce rozhodnout ve společném řízení, popř. nejprve provést řízení o této otázce. Vzhledem k tomu, že v řízení o přestupku může obviněný uplatnit svá práva procesní i hmotná, je třeba konstatovat, že závěr o spáchání přestupku musí být spojen s řádným řízením o přestupku. Správní orgán tak však vůbec nepostupoval a žalovaná tento postup zcela nezákonně aprobovala. Po citaci prvního odstavce ze str. 6 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná vypořádala s obdobnou odvolací námitkou, žalobce uvedl, že toto hodnocení bylo věcně nesprávné a především absolutně nedostatečné.

Dále žalovaná dle žalobce nezákonně aprobovala postup správního orgánu I. stupně týkající se hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Hodnocení žalované naprosto neodpovídalo požadavkům § 174a zákona o pobytu cizinců, dle kterého musí správní orgán dostatečně hodnotit všechny okolnosti případu a ne se s hodnocením přiměřenosti vypořádat jednou větou, jak správní orgán I. stupně učinil, přičemž žalovaná tento nezákonný postup aprobovala.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí pro jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost zrušil, věc vrátil žalované k novému projednání a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[III] Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí. Uvedla, že žalobní námitky jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání. Nad rámec toho, jak se s nimi již vypořádala v napadeném rozhodnutí, uvedla, že námitku týkající se nepřezkoumatelnosti nepovažuje za důvodnou. Rozhodnutí obsahuje výrok, který splňuje požadavky uvedené v § 68 odst. 2 správního řádu, a odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce, z jakých podkladů žalovaná vycházela a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídila, jak vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná byla rovněž přesvědčena, že nedošlo k pochybení při aplikaci § 2 a § 4 správního řádu a že správní orgán I. stupně i žalovaná spolehlivě zjistily stav věci a tento posoudily v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná přihlédla ke všem předloženým podkladům a uváděným námitkám.

Ve vztahu k námitce přiměřenosti žalovaná podotkla, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců nelze vykládat v tom smyslu, že bylo vždy a za všech okolností povinností správního orgánu zabývat se všemi v citovaném ustanovení uvedenými skutečnostmi. Ze zákonného ustanovení je zřejmé, že se jedná o demonstrativní výčet okolností, které má správní orgán zohlednit. Správní orgán tak vždy vychází z okolností daného případu. Vzhledem k tomu považovala žalovaná vypořádání se s přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za dostatečné a důsledky rozhodnutí za přiměřené důvodu pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalovaná se tedy ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně o důvodnosti zamítnutí žádosti a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle daných ustanovení zákona o pobytu cizinců, a proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Jednání před krajským soudem

Narízeného jednání se zúčastnila zástupkyně žalobce na základě substituční plné moci, žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. Zástupkyně žalobce odkázala na text žaloby a dále podotkla, že neprojednáním přestupku v řádném řízení, skončeném pravomocným rozhodnutím, došlo k porušení práva na spravedlivý proces a také k porušení § 2 odst. 2 správního řádu. K námitce nevypořádání se s přiměřeností rozhodnutí doplnila zástupkyně žalobce odkaz na čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a označila rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Zástupkyně žalobce v konečném návrhu setrvala na žalobním návrhu, tj. aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[V] Posouzení věci soudem

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal žalobu důvodnou.

Ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví, že *„[ž]ádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně. [...]“*.

Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí: *„Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*

Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *„[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“*

Konečně, podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, *„[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“*

Podle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců má cizinec povinnost *„uvádět v řízení podle tohoto zákona pravdivě a úplně všechny požadované údaje v rozsahu stanoveném tímto zákonem“*.

Ustanovení § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců stanoví: *„Cizinec se dopustí přestupku tím, že [...] v rozporu s § 103 písm. c) uvede v řízení podle tohoto zákona nepravdivé nebo neúplné údaje.“*

Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné okolnosti, které byly rozhodné pro jeho konečný úsudek.

Žalobce podal dne 29. 4. 2015 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“). Uvedl v ní mj. své jméno a datum narození, jak jsou uvedena v záhlaví tohoto rozsudku, a také údaje o svých dvou sourozencích, kteří žijí ve Vietnamu. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem vyplývá, že žalobce disponoval počínaje 20. 12. 2006 pobytovými oprávněními za účelem podnikání – OSVČ, naposledy se jednalo o dlouhodobý pobyt od 28. 5. 2013 do 28. 5. 2015.

V průběhu výslechu dne 24. 6. 2015 žalobce mj. sdělil, že do ČR úplně poprvé přicestoval 31. 1. 2007 a nikdy před tím na území ČR nevstoupil. Během výslechu dále vyplynuly nesrovnalosti ohledně toho, kolik sourozenců žalobce má, jak se jmenují a kdy se narodili, dle tvrzení v rámci výslechu a dle údajů uvedených v žádosti. Žalobce také výslovně uvedl, že nezná člověka jménem C.D.T., narozeného ..., žádný z jeho sourozenců v minulosti nežádal o oprávnění k pobytu v ČR, on ani nikdo z jeho sourozenců nikdy v minulosti nepobýval nelegálně na území ČR a žalobce nikdy před 31. 1. 2007 nepodal žádost, na jejímž základě by byl oprávněn pobývat na území ČR. K rodinným příslušníkům na území ČR žalobce uvedl, že zde má jen manželku, s tou však již nežije a hodlá požádat o rozvod; děti i zbylí členové rodiny žijí ve Vietnamu.

Protože na základě fotografie z CIS vzniklo podezření, že žalobce požádal pod totožností C.D.T., nar. ..., v r. 2001 o azyl, byl žalobce podroben sejmutí daktyloskopických údajů. Tehdy bylo zjištěno, že žalobce a osoba C.D.T., nar. ..., jsou osoby totožné. Policejnímu orgánu žalobce následně sdělil, že se skutečně jedná o osoby totožné. V 90. letech mu byl ve Vietnamu vydán pas s chybně znějícím jménem, žalobce chybu nereklamoval z časových a finančních důvodů a chybné údaje pak přejaly i české orgány. V r. 2003 po skončení azylového řízení se žalobce vrátil do Vietnamu. S novým pasem se správnými údaji a platným vízem přicestoval do ČR v lednu 2007. Bylo upřesněno, že žalobce má bratra C.D.T., narozeného v r. ..., který však nikdy nevlastnil pas ani neopustil Vietnam.

Správní orgán I. stupně ve věci žalobce rozhodl dne 22. 10. 2015, když neprodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce z toho důvodu, že žalobce uvedl úmyslně správní orgán v omyl s cílem zatajit, že v minulosti, byť pod jinou identitou, žádal na území ČR o azyl, žalobce neuvedl do žádosti žádné dřívější jméno, do protokolu uvedl, že pana C.D.T. nezná, a správnímu orgánu uvedl jiná jména sourozenců. Žalobce tedy vypovídal nepravdivě a nedostál tím povinnosti dle § 103 písm. c) zákona o azylu, jakož i povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaná dne 9. 2. 2016 rozhodla napadeným rozhodnutím

V.1 Naplnění zákonných podmínek pro postup správních orgánů

Žalobce předně namítal nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami, zejména s tím, zda byly dány podmínky pro závěr o porušení právních předpisů v uplynulých 5 letech. Porušení povinnosti žalobcem mělo spočívat v uvádění skutečností, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci, při výslechu. Takové porušení je však přestupkem ve smyslu § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, a tak o něm mělo být vedeno společné řízení nebo o něm mělo být nejprve rozhodnuto. To se však nestalo, čímž došlo k rovněž k porušení práva na spravedlivý proces a porušení § 2 odst. 2 správního řádu.

Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že zákonnou povinností, o níž v nyní projednávané věci šlo, byla povinnost dle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pro úsudek o porušení této povinnosti správní orgán využil shora shrnutý průběh správního řízení, kdy žalobce v průběhu své výpovědi uváděl skutečnosti, které byly v rozporu se skutečným stavem věci, a sice poměrně závažné skutečnosti týkající se jeho identity.

Je pravda, že na takové porušení povinnosti může být pohlíženo jako na přestupek ve smyslu § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Stran úsudku, zda byly splněny podmínky pro učinění tohoto právního závěru ze zjištěných skutečností, soud shledal, že existují dvě možné cesty – buď přímo z porušení povinnosti cizincem dovodit důsledek, který zákon o pobytu cizinců předpokládá, nebo zahájit řízení ve věci přestupku. Je poté záležitostí správního uvážení, jakou cestu si správní orgán zvolí a jaký následek s porušením cizincovy zákonné povinnosti spojí. Správní uvážení musí být samozřejmě plnohodnotné, tj. musí být odůvodněno, musí vycházet z úplně zjištěného skutkového stavu a z takových zjištění musí být v souladu se zásadou formální logiky učiněn právní závěr. Požadavky na správní uvážení a jeho soudní přezkum byly formulovány již Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 15. 10. 1992, čj. 6 A 6/1992-3 (všechny zde citované rozsudky kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), z nějž vzešly následující právní věty: „*Správní uvážení je soudem přezkoumatelné a správní orgán si při něm nemůže počínat zcela libovolně; to by bylo v rozporu s charakterem státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Determinace správního uvážení zákonem však neznamená jeho úplnou negaci. Zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Soud přezkoumá správní uvážení pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem (§ 245 odst. 2 o. s. ř.), zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné, nebo přímo opačné závěry.*“

Správní orgán I. stupně na str. 3-4 svého rozhodnutí vycházel z nepravdivé výpovědi žalobce, před jejímž podáním byl žalobce řádně poučen o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o následcích nepravdivé výpovědi (viz str. 2 protokolu o výsledku), a toho, že žalobce úmyslně uvedl správní orgán v omyl; konfrontoval tyto skutečnosti se svými následnými zjištěními ohledně žalobcovy žádosti o azyl podané pod jinou identitou; uvedl výčet použitelných zákonných ustanovení a uzavřel, že „[ž]adatel byl v rámci sepsání protokolu o výsledku [...] před provedeným výsledkem řádně poučen o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi, přesto správní orgán prokázal, že žadatel nevypovídal pravdivě. Z výše uvedeného vyplývá, že žadatel i přes řádné poučení o následcích uvedení nepravdivé výpovědi opakovaně uváděl při výsledku nepravdivé skutečnosti, čímž chtěl správnímu orgánu zatajit svoji pobytovou historii, což správní orgán shledává jako důvod pro nevyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu žadatele na území ČR [...]“. Žalovaná s danými závěry souhlasila a argumentačně je navíc podepřela na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádala s odvolací námitkou totožnou s nyní posuzovanou žalobní námitkou.

Soud nepochybuje o tom, že shora uvedené požadavky tedy byly v nyní projednávané věci naplněny. Správní orgány užily správního uvážení v souladu se zákonem, usoudily, že je třeba obrátit se k dovození přímých důsledků plynoucích z porušení povinnosti dle § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tento svůj úsudek řádně odůvodnily. Ač takovýto závěr soudu není přímo podepřen rozhodovací praxí správních soudů, lze nalézt rozsudky řešící situace analogické. Příkladem je rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, čj. 9 As 32/2008-57, z něhož vzešla následující právní věta: „*Vydání rozhodnutí o uložení správního vyhoštění (§ 118 a násl. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) nezávisí na předchozím vyřešení otázky, zda protiprávním jednáním cizince, které je důvodem pro jeho vyhoštění, byl či nebyl spáchán přestupek. Řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních.*“ Ani v nyní

projednávané věci nešlo o to, zda byl spáchán přestupek a zda tato otázka měla být posouzena jako předběžná otázka, nýbrž o to, zda jsou naplněny podmínky pro aplikaci daných ustanovení zákona, tj. podmínky neprodloužení pobytového oprávnění. V důsledku zjištění o porušení povinností žalobcem byly tyto podmínky naplněny. Postupům správních orgánů proto nelze ničeho vytknout.

V.2 Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

Žalobce žalované dále vytýkal, že nezákonně aprobovala hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správním orgánem I. stupně, kdy toto hodnocení neodpovídalo § 174a zákona o pobytu cizinců a nebyly dostatečně hodnoceny všechny okolnosti případu.

Správní orgán I. stupně se zabýval otázkou dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce na str. 4-5 svého rozhodnutí. Vzal v úvahu podklady, které měl k dispozici. Podle žalobcovy vlastní výpovědi do protokolu, záznamů z CIS a podané žádosti má žalobce v ČR pouze manželku, s níž již nežije, a chce požádat o rozvod, zatímco ve Vietnamu má všechny ostatní členy rodiny. Správní orgán zohlednil délku pobytu žalobce na území ČR v porovnání s věkem žalobce a přetrvávající vazby žalobce na domovský stát, jak vyplývá z pravidelných cest žalobce zaznamenaných v pasu. Tyto okolnosti pak porovnal se zájmem státu na tom, aby povolení k pobytu na území neměl cizinec, který se v minulosti snažil získat oprávnění k pobytu pod jinou identitou a nyní tuto skutečnost ještě zatajoval. Žalovaná se s hodnocením správního orgánu I. stupně ztotožnila a poukázala na to, že žalobce nic konkrétnějšího k negativním dopadům rozhodnutí neuvedl. Ani v rámci soudního řízení nebyly žádné rozhodné skutečnosti hodné zřetele uvedeny. Nelze tudíž tvrdit, že správní orgány nevyhodnotily veškeré dostupné podklady, které jsou součástí správního spisu.

Správní orgány se tedy v intencích toho, co jim žalovaný nabídl, s otázkou přiměřenosti vypořádaly v souladu se zákonem a námitku nelze považovat za důvodnou.

V.3 Procesní námitky stran řízení před správními orgány

Ve zcela obecné rovině žalobce namítal porušení § 68 odst. 3 správního řádu (kdy žalovaná pouze popsala případ a citovala paragrafy bez toho, aby dostála požadavkům na odůvodnění rozhodnutí), § 89 odst. 2, jakož i § 2, § 3 a § 4 správního řádu.

Soud tyto námitky vzhledem k jejich obecnosti posuzoval také toliko obecně a neshledal je důvodnými. Odůvodnění rozhodnutí žalované odpovídalo zákonným požadavkům, kdy nejprve popsala dosavadní zjištění a průběh řízení před správním orgánem I. stupně, dále shrnula odvolací námitky a počínaje str. 4 se jimi zabývala. Je třeba přihlídnout ke stručnosti odůvodnění odvolání a shledat, že veškeré odvolací námitky byly vypořádány. Správní orgán rovněž postupoval tak, aby byl náležitě zjištěn skutkový stav (zejména provedl výslech a kvůli vzniklým pochybnostem nechal žalobce podrobit sejmutí otisků prstů, aby byla zjištěna jeho totožnost). Nelze hovořit o porušení základních zásad činnosti správních orgánů.

[VI] Rozhodnutí soudu

Soud dospěl k závěru, že žádná ze žalobních námitek není důvodná, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[VII] Náklady řízení

Žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, by měla podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, avšak vzhledem k tomu, že žalovaná tento svůj nárok v řízení před soudem neuplatnila, nebyla jí náhrada nákladů řízení přiznána.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.*

V Plzni dne 16. srpna 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková